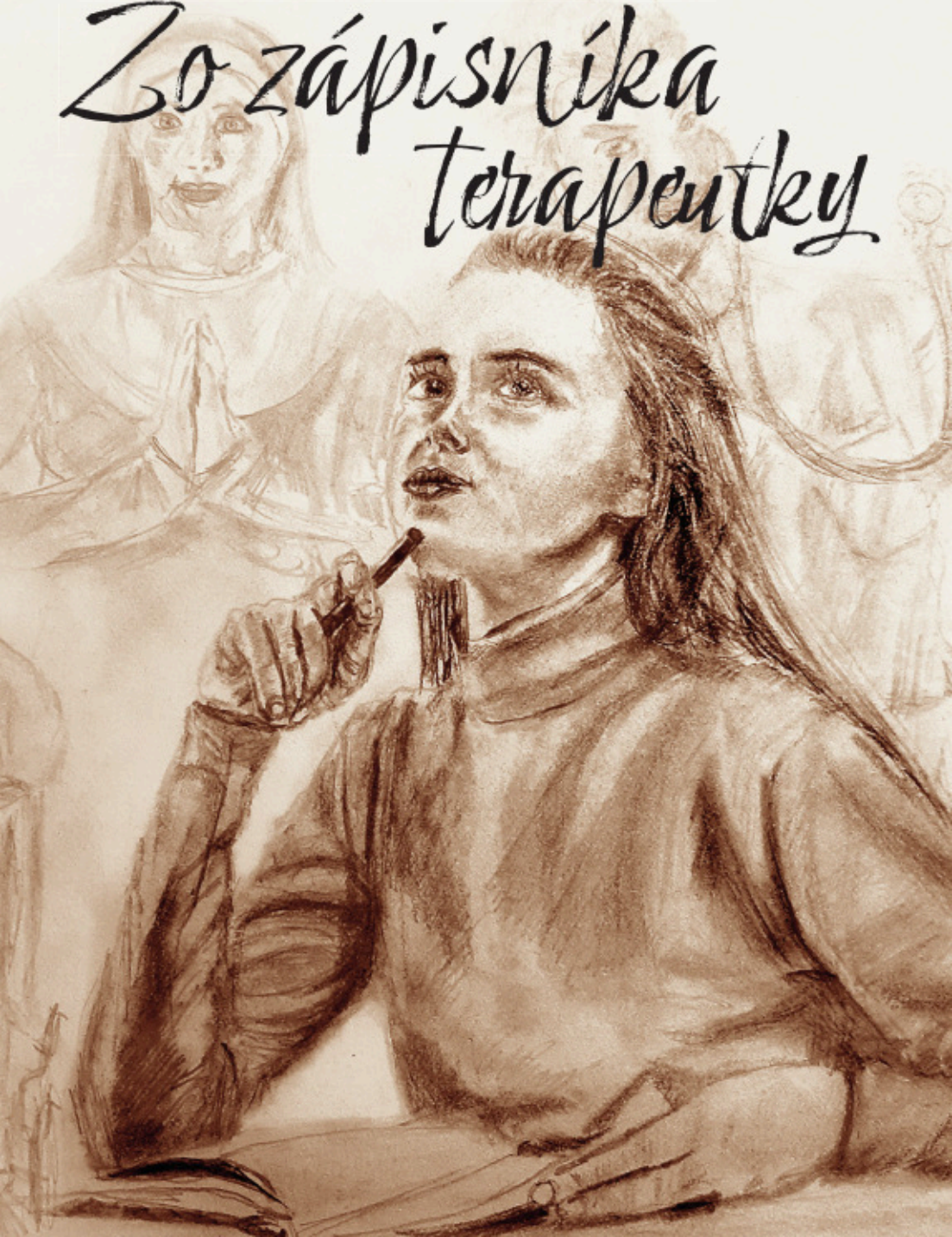

Zuzana Balašiovová Donátová

Zo zápisníka terapeutky

Zo zápisníka terapeutky

Autor: © Zuzana Balašiovová Donátová
Ilustrácie: © Radovan Vincze
Obálka: © Zuzi Maat
Korektúra: Anetta Letková
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2021

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-570-2801-7

Motto:

Poviem ti to dnes, aby som zajtra neľutoval, že som to neurobil.

Boli sme tím

Nejeden z vás možno zažil na svojom pracovisku situáciu, ktorú nemohol zmeniť, mohol sa iba rozhodnúť. Tak či onak, v jeden krásny deň sme sa dozvedeli, že sa mení vedenie, a teda aj podmienky na pracovisku.

Rozhodla som sa písať o postrehoch sociálnej terapeutky v liečebni pre dlhodobo chorých aj hospici, v ktorom som pôsobila ako súčasť skvelého tímu. Práca, ktorú sme spoločne vykonávali, dávala zmysel. Dnes je už každý inde a na inom mieste. Spomienky a reálne skúsenosti zostávajú, a práve s nimi sa chcem podeliť. Nie je to fikcia, je to realita, aj keď vieme, že v spoločnosti je to vo väčšine prípadov inak. Prečo však neukázať aj tú lepšiu stránku?

Nemohlo by to niekde ešte raz fungovať?

Ďakujem za stretnutie

V kolektíve liečebne som spoznala sestry „františkánky“ aj dámy – dobrovoľníčky v sprevádzaní chorých a zomierajúcich.

Uvedomovala som si ich odovzdanosť, úprimnosť a citlivosť v poslaní, pre ktoré sa rozhodli.

Napriek rozdielnemu postoju k životu a rozdielnemu nábožen-skému cíteniu sme mali jedno spoločné.

Túžbu pomáhať.

S láskou, citom a úsmevom.

Zuzana Balašiová Donátová

primár, vrchná sestra, ošetrojúci lekár

Z hĺbky pacientovej duše

Ležím na mobilných nosidlách utrmácaný z cesty sanitkou. Konečne stojíme.

Kde som to? Vidím sympatickú žltú budovu a nádherný zelený park. Asi je to nejaký hotel. Určite tu majú len krátku prestávku a povezu ma do nemocnice, ktorú spomínala dcéra. No zmyšľil som sa. Vystupujeme zo sanitky. Tak predsa.

Ocitneme sa na recepcii. Všímam si čakajúcich ľudí a do papierov zahľadeného recepcného. Začínam pociťovať strach. Zmocňuje sa ma úzkosť. Aha, mašinka na kávu. Hneď mi je lepšie. Jej, tam je azda výstavka obrázkov a háčkových košíčkov? Aké milé! A je tu čisto a voňavo. Moja úzkosť sa akosi stráca, až sa vytratí úplne. Oslovuje ma totiž milá a šarmantná dáma.

„Dobry deň, som ambulantná sestrička. Ubytujú vás a potom prídem za vami aj s pánom doktorom.“

Som zvedavý. Po skúsenostiach, ktoré som zažil v nemocnici, mám strach. Kvôli následkom mozgovej porážky nerozprávam. Nevládzem povedať o sebe nič. Nuž, budem dúfať.

Už som v izbe a v „požičanej posteli“ ostanem niekoľko týždňov. Ležia tu so mnou ďalší traja muži. Ej, veru, kdeže sme sa to ocitli, chlapi, po toľkých, ťažkou robotou naplnených rokoch života?

A je to tu. Prichádza ku mne lekár a sestra. Vyšetrujú ma a snažia sa so mnou komunikovať. Uvedomujem si záujem o mňa. Je to príjemné. Konečne sa necítim ako balík odložený niekde v kúte. S úsmevom odchádzajú a zaželajú mi príjemný pobyt v liečebni.

O chvíľu vchádzajú dámy v zelenom ošatení. Sú veselé, štebotavé a rozoberajú niečo, čomu nerozumiem, ale vyžaruje z nich pozitívna nálada. Vybalujú mi tašky a nalievajú čaj do pohára. Vtipne, ale s úctou sa prihovárajú môjmu susedovi, ktorý, ako som pochopil, „neposlúcha“ a snaží sa dostať z posteľe.

Majú to ťažké. Nevieť, či by som zvládol takúto obetavú prácu – naťahovať sa s ťažkými telami už nevládných mužov. Otáčať ich, prebáľovať, umývať... Zaujímavé. Ony sa usmievajú, dokonca aj zavtipkujú. Asi to treba. Bez zmyslu pre humor by bola ich práca priam deštruktívna.

Hľa, ide sestrička. V akomsi zaujímavom obleku. Je to rehol'ná

sestra. Usmeje sa a podáva mi lieky. Nemám ich rád, ale viem, že to musí byť. Pýta sa, či mi nie je zima, lebo v izbe je pootvorené okno. Okrem liekov ju zaujíma, ako sa cítim.

To je výborné.

Už je pomaly obed. Aj som vyhladol. Len netuším, ako sa najem, lebo sám to nedokážem. Mám trochu trému. Nepoznám to tu. Neviem, ako to tu funguje.

Pozor! Nieкто ide. Otvárajú sa dvere a na chodbe registrujem dámy v pekných zásterách a vo fialových blúzkach. Jedna má na hlave dokonca aj čapíčku. Ako v hoteli. Aha, priviezli jedlo. Jedna z nich prichádza k môjmu stolíku, venuje mi pohľad a podáva mi polievku. Vzápätí prichádza

ku mne dáma v zelenom a pomáha mi s podaním stravy. Pomaly a pokojne. Mám pocit, že je tu len pre mňa. Snažím sa poponáhľať, lebo viem,

že tu nie som sám. „Pokojne, aby vám nezabehlo!“ usmerňuje ma žena v zelenom. Už viem, že sú to sanitárky alebo zdravotné asistentky.

Po obede je siesta a moji spolubývajúci odfukujú, občas zavzlykajú a opäť odfukujú.

Driemem, keď ma zrazu vytrhne z leňošenia optimisticky naladená a rázna dáma, ktorá sa predstaví ako rehabilitačná sestra. „Tak! A budeme spolu cvičiť, bicyklovať a pokúsim sa postaviť vás na nohy. Dobré?“ Iba prekvapene prikyvujem. Kolko má tá energie! Kiežby som mal z nej aspoň trochu.

V popoludňajších hodinách mám návštevu. Dcéra ma za pomoci sanitárov prekladá z lôžka na vozík a odváža ako kráľa na nádvorie.

Je krásne. Popíjame kávičku z mojej obľúbenej mašinky a ja sa Kochám zeleňou a sviežosťou stromov. Na smútok akosi zabúdam. Prečo? Nuž, zisťujem, že tu sa netreba ničoho báť. Ľudia sa ku mne správajú ako k človeku, nie ako k odhodenému balíku.

Teším sa na druhý deň. Na ráno, keď ma privíta vysoká štíhla pani upratovačka. Po jej odchode z izby mám vždy pocit, akoby vymietla všetko staré a nepotrebné. A nové sa opäť začína.

Teším sa na sestru, ktorá vníma moje telo ako veľkú mapu, kde opatrne a precízne hľadá tú správnu žilu, aby mohla vpraviť do nej esenciu, ktorá ma údajne drží pri živote. Lenže ja viem, že pri živote ma drží hlavne ľudský prístup, na ktorý narážam všade navôkol.